

## Kovács úr már majdnem feladja

– A fenébe is! Erre nem számítottam. Ezekkel a válaszokkal nem megyek sokra. Pedig a kérdés leghivatottabb ismerőjéhez fordultam. Ha például pénzügyi tanácsra van szükségem, akkor nem az amúgy szimpatikus henteshez fordulok, hanem egy pénzügyeshez. Bár, ahogy így utánagondolok, lehet, hogy jobb lett volna, ha a múltkor inkább a hentes véleményét kértem volna ki. Akkor talán nem itt tartanék. Persze minden területnek megvannak a maga szakemberei, csak meg kell találni őket. Nekem a legutóbb nem sikerült. Ebben a mostani ügyben, mivel vallási jellegű kérdésről van szó, célszerűen ennek a területnek a szakértőit kerestem meg. Azt hiszem, eddig logikusan jártam el. Ezek után két lehetőség van. Az egyik az, hogy akikhez fordultam, nem igazi szakértők. A másik lehetőségbe még belegondolni is hátborzongató. Eszerint ugyanis Jézus halálának körülményei egyáltalán nem tartoznak semmilyen vallási kérdéskörbe. Egyszerűen csak megtörténtek és igazak. Akkor azért nem tudják a kérdésre a választ ezek az egyházi emberek, mert nem hozzájuk tartozik az ügy. Elég érdekes gondolat, nem mondom! Hogyan tudnék érvelni az igazam mellett, ha én magam sem vagyok meggyőződve arról, hogy megfelelő az a magyarázat, amit tőlük kaptam. Jó, hogy itt van, Jencikém, magának mindig van valami jó ötlete. Mit tenne például most a helyemben?

– Most például leruccannék az Adriára és két hétig haza se jönnék. Persze mi is szívesen elkísérnénk Jolival a főnök urat és Vilma asszonyt.

– Nem úgy értettem, Jenci, és ezt maga is jól tudja. Egyébként elég hideg még ilyenkor a tenger. Erre a fogadási ügyre céloztam.

– Hát, ami engem illet, nem sokat tudok az egészről, mert nekem – szokás szerint – megint nem mondott semmi konkrétumot, főnök, de véletlenül a kesztyűtartóban felejtette a közjegyzői okiratot, én meg – persze teljesen véletlenül – beleolvastam, aztán – már nem teljesen véletlenül – az elejétől a végéig elolvastam. Ha rám hallgat, akkor egy magánnyomozót bíz meg ezzel az üggyel. Meglátja, az majd kinyomozza, amit kell. Meg aztán beszéltem az asszonnyal is, tetszik tudni, a Jolival. Ő eleve azt mondta, hogy ha Kovács úr valamit meg akar

tudni, akkor nyomoztassa ki egy detektívvel! Akárhogy nézzük, az is egy külön szakma, amihez érteni kell.

– Jencikém. Amellett, hogy kérem, adja át szívélyes üdvözetemet Jolikának, megkockáztatom a kijelentést, hogy ez nem egy szokványos ügy, maga is láthatta. Bibliai jellegű dologról van szó. Nem nyomozni kellene itt, hanem kutatni.

– Miért ne lehetne nyomozni ebben az ügyben? Talán tiltja valaki vagy valami?

– Nem.

– Hát akkor? Vagy van ennél jobb ötlete, főnök?

– Momentán nincs.

– Miért nem hív fel egy magánetektívet?

– Maga annyi embert ismer, Jencikém. Nem tudna esetleg egy igazán jó magánnyomozót?

– Hogyne tudnék! Éppen most lépett ki az illető a rendőrségtől, kiváltotta a magánnyomozói engedélyt és ezentúl a saját szakállára, de más pénzére nyomoz. Kitűnő detektív hírében állt. Sajnálták, hogy kilépett. Nem tudtak nagyobb fizetést adni neki, ő meg úgy döntött, hogy inkább kockáztat.

– Célravezetőbb lenne, Jencikém, ha egyszerűen csak megadná az illető nevét és címét.

– Igenis, főnök. Gáth René a neve, de úgy ejti, hogy Röné. Mármint a Renét ejti úgy, hogy Röné.

– Valahogy sejtettem, hogy nem a Gáthot.

– A feleségét, Irént is régóta ismerem. Régebben, talán húsz éve, együtt nyaraltunk velük a Balatonon. Még itthon is összejártunk egy-két évig, aztán úgy hozta az élet, hogy lassan elmaradtak ezek az összejövetelek. Azt beszélik, hogy Irén sokat problémázott René nevével, mielőtt összeházasodtak volna. René ragaszkodott ahhoz, hogy az asszony vegye fel az ő teljes nevét. Viszont elég furán hangzott volna, ha Irén azontúl úgy mutatkozott volna be, hogy Gáth Renéné vagyok. Ezen vesztek össze először. Az eltelt jó huszonöt év alatt aztán annyiszor vesztek már össze, hogy ma már csak azokat a napokat tartják számon, amikor nem volt köztük perpatvar. Irén eddig nyolc ilyen napot jegyzett fel, René szerint viszont csak hét vitamentes napjuk volt ez idáig. Nemrégiben aztán ezen is összevesztek. De inkább csak civódnak. Ne amolyan „ereszd el a hajam” veszekedést képzeljen el, főnök!

– És mi lett a vége? Felvette az asszony a férje nevét?

– René belement a dologba és így Irén az ő vezetékneve mellett a leánykori nevét is megtarthatta. Később Irén azzal vádolta meg Renét, hogy előre megfontolt szándékkal adta be a derekát.

– Hogyhogy?

– Irénnek ugyanis Német Irén a lánykori neve. Na már most, képzelje el, főnök, hogy mennyivel járt jobban az asszony a Gáthné Német Irén névvel? Attól fogva René csak azzal cukkolta, hogy „nem láttad a nénémet, Irén?”

– Nagyon érdekesítő a története, Jencikém, de most lépünk kicsit tovább! Egyébként van ennek a házaspárnak gyereke?

– Egy huszonöt év körüli fiuk van és egy huszonkét éves lányuk, mindkettőtől van egy kis unokájuk. A fiútól lányunoka, a lánytól meg fiúunoka.

– Meglepett volna, ha fordítva van! De most már aztán beszéljen az emberünkkel, Jencikém, és kérjen tőle egy időpontot, amikor elmehetnénk hozzá megbeszélni a dolgot! Nincs túl sok időnk.

– Oké, főnök, máris intézkedem!

## VI. FEJEZET

### **René színre lép**

– Fáradjanak beljebb az urak! Gáthné Német Irén vagyok.

– Nem, nem láttam a kedves nénjét. Pardon! Engedje meg, asszonyom, hogy bemutatkozzam! Kovács vagyok, Kovács Arkimédesz. Ő pedig a sofőröm, Jenci.

– De szép neve van!

– Igen, a szüleim adták.

– A sofőrjének? Akkor az ön szülei a Jenci úr keresztszülei?

– Hm. A kedves férjurát keresnénk, asszonyom. Megbeszéltük vele az időpontot.

– Renééé! Gyere már, szívem, két úr vár rád! A Jenci nevűt tuti, hogy láttam már valahol.

– Nézze csak, Jencikém, ott jön a barátunk. Ekkora szíve lenne ennek az asszonynak? És milyen szőrös! Maga is látja, Jenci?

– Látom hát, főnök! Fogadjunk, hogy nem ismernek meg!

– Fogadásról egy szót se! Legalább is addig, amíg a mostanit le nem zárjuk!

– Elnézést, hogy ilyen borostás képpel fogadom önöket, ez többé nem fog előfordulni.

– Csak nem arra gondol, Gáth úr, hogy ezentúl, ha éppen nincs megborotválkozva, akkor nem enged majd be bennünket?!

– Úgy értem, ezentúl nem kérek majd elnézést, ha borostás vagyok. Miben segíthetek az uraknak?

– Kérem szépen, én egy meglehetősen szokatlan üggyel szeretném megbízni önt.

– Hogy szokatlan lesz, az már biztos, mivel ez az első ügyem, amióta kiváltottam a magánnyomozói engedélyt. Térjünk talán a tárgyra, ha szabad kérnem! Mondjon el mindent, én szó nélkül végighallgatom, aztán majd elmondom a saját véleményemet az ügyről.

– Megenged egy privát megjegyzést a nevével kapcsolatban?

– Csak nyugodtan!

– Ilyen furcsa névvel a magam részéről még nem találkoztam.

– Megértem. Még furcsábbnak tartották a német és a francia kollégák, amikor kiküldetésben jártam náluk és bemutatkoztam, mint René Gáth. Miközben alig tudták visszafojtani a nevetést, azzal vigasztaltak, hogy egyáltalán nem hiszik rólam, hogy renegát lennék. Megnéztem az idegen szavak szótárában, hogy mit is jelent így a nevem. Valami olyasmit, hogy hitehagyott, istentagadó. Áldottam is érte a szüleimet, így utólag.

– Milyen érdekes, hogy éppen egy bibliai kérdés kinyomozásával szeretném megbízni önt, kedves Gáth úr!

– Sajnos, ebben az esetben tárgytalan a megbízás. Én csak ügynevezett egzakt, megfogható ügyeket vállalok. A földöntúli dolgokhoz nem értek, és nem is akarok.

– Azt hallottam, hogy ön egy logikusan gondolkodó ember. Itt nem valamiféle jövőbeni dologról, jóslatról, vagy efféléről van szó, hanem egy körülbelül kétezer éves történetnek kellene utánajárnia, tehát megtörtént eseményeknek. Rendelkezésre áll a teljes Biblia a nyomozáshoz. Négy apostol írja le Jézus halálának és feltámadásának körülményeit. Ezeket a beszámolókat kellene alapul vennie ahhoz, hogy megtalálja a választ egyetlen kérdésre. Ez a kérdés pedig a következő lenne: Jézus pénteken, délután három órakor halt meg és vasárnap kora hajnalra támadt fel. Ez legfeljebb harminchat órás időtartamnak

felel meg, még akkor is, ha beleszámítjuk azt az időt is, ami a halála és sírba helyezése között eltelt. Hogyan teljesítette akkor azt a Máté evangéliuma által leírt ígéretét, hogy ugyanúgy, ahogy Jónás három napot és három éjszakát volt a cethal gyomrában, ő is három napot és három éjszakát lesz a föld gyomrában, azaz a sírban? Ha megfejtí ezt a rejtélyt, nagyon komoly összegű sikerdíjat fizetek önnek a költségein felül, ha azonban nem sikerül megfejtínie, akkor csak azokat a nyomozással kapcsolatos költségeit fizetem ki, amikről valamilyen bizonylata van. Ebben az esetben viszont ne várjon tőlem túlzott bőkezűséget! Ha sikerül a dolog, háromszázezer dollár üti a markomat, ha viszont nem, akkor nekem kell ugyanennyit fizetnem. Fogadásról van szó. Ja! Még annyit, hogy minderre nyolcvan nap állna a rendelkezésére, ha én már nem pocsékoltam volna el belőle egy jó pár napot. Vegyük úgy, hogy hetven napja van az ügyre! Csak azért, hogy biztonsággal beleférjünk a határidőbe!

– Willy Foggnak is nyolcvan nap alatt kellett körülutaznia a Földet. Igaz, nála nem voltak le mindjárt induláskor tíz napot.

– Jól tudja, kedves Gáth úr! Nos, vállalja, hogy hetven nap alatt megoldja a feladatot?

– Mégis, mennyi az a nagyon komoly összeg?

– Százezer dollár.

– Azannyt! De hiszen az pont húszmillió forint!

– Jelenleg. De mire letelik az a bő hetven nap és megkapja a pénzt dollárban, addigra néhány százalékkal kevesebb vagy több is lehet, az akkori árfolyamtól függően.

– Nem erre gondoltam.

– Én sem, Gáth úr. Tudom, mire célzott. Arra, hogy ez igen nagy pénz.

– Van még időm arra, uraim, hogy meggondoljam a dolgot?

– Nem túl sok.

– Vegye úgy, hogy egyáltalán nem érdekel a dolog, de, ha ad egy telefonszámot, akkor este hét körül végleges választ adok. Azért nem ártana, ha addig megpróbálna valaki olyat találni, aki benne van ezekben a dolgokban, valami papot, teológust, vagy effélét.

– Ezen már túl vagyunk. Egyébként pedig, ha sem a papoknak, sem pedig a teológusoknak csaknem kétezer év nem volt elegendő ahhoz, hogy egyáltalán foglalkozzanak ezzel a dologgal, akkor gondolja, hogy a rendelkezésünkre álló szűk nyolcvan nap alatt gyökeresen változik

majd a helyzet? Ne legyen naiv, kedves uram! Önben van minden reményem. Úgy hallottam, hogy a leszereléséig ön volt a rendőrség egyik legjobb nyomozója. Vagy téves az információm?

– Csak annyiban, hogy nem az egyik, hanem a legjobb.

– Akkor hát itt az alkalom, hogy bizonyítson. Ilyen ügyön szerintem még nem dolgozott nyomozó.

– Estefelé felhívom, ahogy megbeszéltük. Addigra megrágom a dolgot. Ha mégis vállalom, akkor mérget vehet rá, hogy végigviszem az ügyet. Mert, ha Gáth René egyszer megígér valamit, azt tűzön-vízen át is teljesíti. Nem így van, szívem?

– Ha te monddod, drágaságom. De most már leugorhatnál azért a tejért, kenyérért meg szalámiért, amit még délelőtt ígértél! Ja, és nem kell tűzön-vízen át, elég, ha az aszfalton mész.

## VII. FEJEZET

### **René beadja a derekát**

– Idefigyelj, Irén! Te mit szólsz ehhez? Mindent hallottál, az fix, pedig hol benn voltál a szobában, hol kimentél.

– Jól van, na. Naná, hogy hallgatóztam! Nem szólok én semmit, csak annyit, hogy kaptunk mostanában egy-két fizetési felszólítást csekkes-tül. A fiadat most rúgták ki a harmadik munkahelyéről, a lányod meg féltékeny a fiatal és csinos férjére, mindenáron tetszeni akar neki, és extra kívánságai vannak mind az öltözködést, mind pedig a különböző parfümöket, szépségkenőcsöket meg efféléket illetően. Anyámnak is meg kellene adnunk már azt a százezer forintot, amit három éve kértünk tőle kölcsön két hétre.

– Nem két éve kértük három hétre?

– És, ha úgy lenne? Nem mindegy? A lényeg az, hogy most már jó lenne végre megadni neki! A múltkor különben halvány célzást tett rá.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy teljesen mindegy, hogy milyen megbízást kapok, bármi áron vállalam el, ha nem akarom, hogy valamelyik híd alatt vagy egy nagy átmérőjű, otffelejtett olajszállító vezeték lakályos darabkájában kössünk ki?

– Pontosan, picinyem! Nagyon képszerűen fogalmaztad meg a dol-

got. Tényleg, mi lesz, ha egyszer csak kilakoltatnak bennünket, mert nem tudjuk fizetni a lakásrezsit? Mehetünk a híd alá. Majd meglátod, hogy oda megyünk lakni.

– Ahol tejet kapni.

– Ennyire futja csak, René? Nem gondolod, hogy valami jobb poént is el tudnék már viselni tőled ennél?

– Nem, köszi. Épp az imént kaptam be egy-két falatot.

– Nem hagynád abba az idiótaságaidat?

– Miért ne?! Most akkor komolyra fordítom a szót. Te, például, nem akarnál esetleg dolgozni?

– Één? Én nem! Mi vagyok én, rabszolga? Ellátom itthon a háztartást, mosok, vasalok, főzök, takarítok.

– Ezeket mind ki lehetne váltani. Először is nem kell annyit mosni. Aztán meg vegyél olyan ruhákat mindenkinek, amit nem kell vasalni! Fizessünk be egy olcsó kifőzdébe és hívd ide anyádat takarítani! Úgyis mindig arról panaszkodik, hogy milyen unalmas a nyugdíjas élet.

– Ne szórakozz velem, René, ne szórakozz! Mert, ha én kezdek el szórakozni veled, abban nem lesz sok köszönet.

– Jól van, Irénkém, tedd le azt a partvist! Igyál egy kis vizet, attól majd megnyugszol! Inkább beszéljük meg a dolgot úgy, ahogy azt az értelmes felnőttek szokták!

– Nincs itt mit megbeszélni. Most azonnal felhívod azt a pasast, aki itt volt és közlöd vele, hogy elfogadod a megbízást. És, persze kérsz tőle egy kis előleget a nyomozással kapcsolatos kiadásokra. Az a száz-ezer dolcsi van vagy húsz milcsi forintban. Legalább is jelenleg. Erre igazán adhat legalább százezer forintnyi előleget, ha nem skót. Na, mi lesz? Gyerünk, hívd csak fel!

– Maradj már csendben, kicseng!

– Halló! Itt Kovács.

– Gáth René vagyok.

– Miben segíthetek? Egyébiránt ismerjük mi egymást, tisztelt uram?

– Hát már elfelejtette? Egy órája sincs, hogy személyesen beszélünk. Tudja, a nyomozás.

– Ja, persze. Elnézését kérem, de nem jól értettem a telefonban a nevét. Nem is reméltem, hogy ilyen gyorsan felhív. Nos, ezek szerint vállalja az ügyet?

– Igen. Lenne azonban egy tiszteletteljes kérésem.

– Mekkora összegről lenne szó, és milyen számlaszámra utaljam?  
– Százezer forint előlegre lenne szükségem, de úgy is mondhatnám, hogy szükségünk, a közvetlen kiadásokra. Mindjárt bediktálom a számlaszámomat.

\*\*\*

– Ügyes voltam, Irénkém?  
– Amilyen gyorsan ment, adott volna akár kétszázezer forintnyi előleget is, persze, ha nem lettél volna olyan mulya, és annyit kértél volna! Mit szerencsétlenkedsz itt? Hívd fel hamar, amíg ott van!  
– Anyádat!  
– Tessék?!  
– Mondom, anyádat nem kellene felhívnod?  
– Most nem! Most te hívd fel az ürgét!  
– Hívom már, csak állandóan lefagy tőled az agyam! Halló, Kovács úr?  
– Igen, én vagyok. Épp az imént utaltam át önnek kétszázezer forintot. Ez ügyben keres?  
– Igen és köszönöm. De honnan tudja, hogy kétszázezret akartam kérni? Elhelyezett nálunk valami poloskát?  
– Ugyan dehogy, kedves Gáth úr! Csak nem feltételezi ezt rólam? Merő emberismeretről vagy inkább asszonyismeretről van szó. Na, akkor nem is tartom fel. Fogjon hozzá a nyomozáshoz, mert vészesen fogy az idő! Kérem hogy, azonnal tájékoztasson minden fejleményről! Viszlát!  
– Viszhall, viszlát! És még egyszer köszönöm.

## VIII. FEJEZET

### **Na, most mi lesz?**

– Figyelj csak, Irénkém! Most látom a monitoron, hogy ma reggelre befolyt a számlámra a kétszázezer forintos utalás. Továbbutalok belőle a családi számlára egy kis pénzt, a többi pedig nekem kell majd tankolásra meg egyebekre.

– Oké, megbeszéltük! Utalj át villámgyorsan száznyolcvanezret, a maradék húszezerből meg nyugodtan „garázdálkodhatsz”!

– Hát, ennyiből tényleg csak garázdálkodni lehet! Vesz belőle az ember egy nem is márkás baseballütőt, beáll egy sarkon a házfalhoz, aztán várja a tömött pénztárcájú kuncsaftokat. De nem vitatkozom, mert abból csak én jöhetek ki rosszul! A viták vége mindig az, hogy én vagyok az oka mindennek. Legfőképpen azért vagyok hibás, mert addig kajtattam utánad, amíg el nem vetted magad.

– René! Intézd gyorsan az utalásokat! Megyek befizetni a csekkeket és be is kell még vásárolnom, nincs itthon semmi ennivaló.

– És innivaló sincs, szívecském. Arról se feledkezz meg!

– Hogyhogy nincs innivaló? Ott a csap. Vagy elzárták a vizet?

– Te is tudod, hogy nem a vízre gondoltam, Irénkém.

– Na jól van, estére hozok egy kis erőset meg egy pár doboz sört. Ünnepeljük meg ezt a napot! Végül is ez az első megbízás, amit kapsz, pedig alig egy hete, hogy kiváltottad az engedélyed. Addig is belefoghatnál a nyomozásba.

– Hm. Ez a Kovács itt hagyott nekem három nevet és címet, azt mondta, hogy már járt ezeknél az egyházi embereknél, de nem tudott meg tőlük semmit. Azért mégis elmennék hozzájuk, hátha több sikerrel járok.

– Te René. A múltkor beszélgettem az egyik szomszédasszonnyal, ő mondta, hogy lakik itt, a környéken egy tag, ott a villamos távvezetékeknél, az egyik tízemeletes házban, aki ilyen dolgokkal foglalkozik, kutatgat meg ilyesmi. Miért nem keresed meg? Lehet, hogy tud mondani egy-két használható dolgot. Leveli Bélának hívják.

– Valahonnét ismerős a neve. A telefonszámát tudod?

– Éppen itt van nálam, mert a múltkor le akartam fordíttatni egy angol levelet, és valaki éppen őt ajánlotta nekem. Közben valaki más már lefordította nekem, így hát nem mentem el hozzá. De tessék, itt van a telefonszáma mellett a címe is ezen a cédulán! Hátha tud segíteni.

– Kösz. Mindjárt fel is hívom. Halló! Leveli úr?

– Igen, én vagyok. Mit óhajt?

– Gáth vagyok, és egy bibliai jellegű ügyben „magánnyomozok”. Szeretnék személyesen találkozni önnel, ha lehetséges volna.

– Hm, ez érdekes. Nyomozás egy bibliai ügyben? Ilyet még nem is hallottam. És mit kíván tőlem?